

KIS NAPI

A KIS KERTÉSZ. (lásd 78. l.)

dnak
nalat
zd át
iggé-
meg,
erint

1872

PÉTER ÉS AZ Ő FÓKÁJA.

— Elbeszélés a tengerész-életből. —

(Folytatás.)

„DovÁ gondolsz, vén cimbora!“ szolt Pista. „Csinálunk tutajt, de akkorát, hogy mindhárman ráférjünk, s ha mi megmenekülhetünk, te is megmenekülsz. Jöszte Ferkó, most fogjunk hozzá, mert az idő drága.“

Hozzá is fogtak rögtön a munkához s én csak azt fájlaltam, hogy nem segíthetek nekik. A szél ezalatt lecsöndesült, a tenger nem hullámzott többé oly erősen s a hajó nem sülyedt mélyebbre, mint volt akkor, midőn társaink elhagytak. — Pista és Ferkó megfeszítve dolgoztak s csak időnként nézegették, nem sülyed-e a hajó gyorsabban. A tutaj végre elkészült s engemet reáhelyeztek.

„Most menjünk le eleségért és vizért,“ szolt Pista s lesietett Ferkóval a hajó belsejébe, mely részben még nem volt elöntve vízzel s onnan eleséget s ivóvizet hoztak föl, sőt még néhány üveg bort is.

„Ez elég lesz néhány napra,“ szolt Pista, „hanem igyekeznünk kell még jobban ellátni magunkat.“

Ujból lementek a hajóba s én ezalatt aggódva tekintetem szét. Az ég mindinkább borult, távolról dörgött és villámlott, — újabb vihar

volt fölvonulóban. Hogy gyenge tutajunkkal a vihartól korbácsolt tengeren elmerülünk, azt bizonyosnak láttam.

Barátaim, megrakodva mindenféle eleséggel, visszajöttek a fedélzetre.

„Nézd, van eleségünk akár egy hónapra!“ szolt Pista.

Válasz helyett a sötét felhőkre s a keletkező szélvészre mutattam.

„Nincs szükségünk több havi eleségre, ha gyenge tutajunkon ér a vihar.“

„Nem megyünk ám a tutajra,“ szolt Pista, „megnéztem a hajót, egyrészt megtelt vízzel de azt hiszem nem fog mélyebbre sülyedni és még nagyon soká lebeghet a víz fölött.“

E hír kissé megnyugtató volt, de helyzetünk azért nem volt kellemesebb; a hajó jó mélyre sülyedt a vízbe s a hullámok ismét végigsöpörték a fedélzetet, úgy hogy ott maradnunk nem lehetett.

„Pista, Ferkó, menjetek föl az árbocra, ott nem érnek a hullámok ott biztosságban lesztek,“ szoltam én. „Itt a fedélzeten előbb-utóbb elsöpör a dühöngő tenger; engem hagyjatok sorsomra, én úgy sem mászhatom föl.“

„Persze! De majd fölsegítek én, Ferkó, huzd föl magad után ezt a kötelet és vedd keresztül ott az egyik kereszt-fán. — Én majd Péternek derekára kötöm s így fölhuzzuk.“

Csakugyan megtették, fölsegítettek az árboc kosárba s ott ültem

elég k
lekbe
lement
hozzan
csomág
korsó
lám s
zetét,
Szeren
czel e
mert l
hetetle
vitte
sajnál
tuk vo

EL
hullott
Akárh
erőszá
mondta

„J
szüksé

OT
árbocz
ide-oda
lámok
tünk a
hajót
sankén
legszo
Eleint
tam k
egy s
vihar
gött f
kázta
hogy
volt e
reá s
beszél

elég kényelmesen, kezeimmel a kötelekbe kapaszkodva. Pista és Ferkó lementek a fedélzetre, hogy eleséget hozzanak föl s alig tértek vissza egy csomág kétszersülttel, hussal és néhány korsó vizzel: jött egy roppant hullám s úgy végigmosta a hajó fedélzetét, hogy semmi sem maradt rajta. Szerencsénk volt, hogy néhány perczel elébb az árbocra menekültünk; mert ha lent maradunk, a víz menthetetlenül elsodor. Tutajunkat is elvitte a hullám s nem is nagyon sajnáltuk, mert úgy sem használhatuk volna a viharos tengeren.

Eközben hideg kezdett lenni, hullott a zápor s szinte dideregtünk. Akárhogy elleneztem, Pista rám erőszakolta saját kabátját s bármit mondtam, mindig csak azt felelte:

„Jól van jól! De neked nagyobb szükséged van rá, mint nekem.“

Ott ültünk tehát mindhárman az árbocz kosarában, mialatt a hajó ide-oda hánykódott a dühöngő hullámok között. Sovárogva tekintgettünk a távolba, valjon nem látunk-e hajót közeledni? — de hiába! Lassanként beesteledett s következett a legszörnyűbb éj, melyet valaha átéltem. Eleintén fájdalmaim daczára elaludtam kissé, de csakhamar fölébresztett egy szörnyü menydörgés, mert a vihar legnagyobb mértékben dühöngött fejkünk fölött; a villámok cikáztak s minden pillanatban vártuk hogy belénk üt. Oh, iszonyu éj volt ez, most is borzadva gondolok reá s nem is akarok róla többet beszélni.

Hogy e vizzel telt hajó e viharban sem süllyedt el teljesen s nem rántott magával együtt minket is a vízbe: az valóságos csoda; reggel felé lecsöndesült a zivatar s mi ismét nyugodtan, de reménytelenül ültünk szomorú menhelyünkön. Ferkó jó kedvet erőltetett, dalolgatott, hogy engem fölvidítson, Pista is tréfálni igyekezett, — de bizony nagy szomoruan ment az. Szükséget is kezdtünk szenvedni kivált vízben, mert fölhoztak volt ugyan néhány korsóval, de ez kevés volt s bármint elleneztem, Pista nem csak italra használta a vizet, hanem arra is, hogy sebes lábamat megmossa. Nekem is adtak mindig vizet, de ők ketten nagyon szenvedtek a szomjuságtól.

Igy mult három vagy négy nap, a szél teljesen lecsöndesült s a tenger mint egy végtelen, sima tükör ragyogott a nap sugaraiban. Öltönyeink, melyek a vihar alatt átáztak, most megszáradtak testünkön; a hajó egészen elmerült volt, a víz épen a fedélzetig ért s csak az árbocz, melyen mi ültünk, nyult ki magasra.

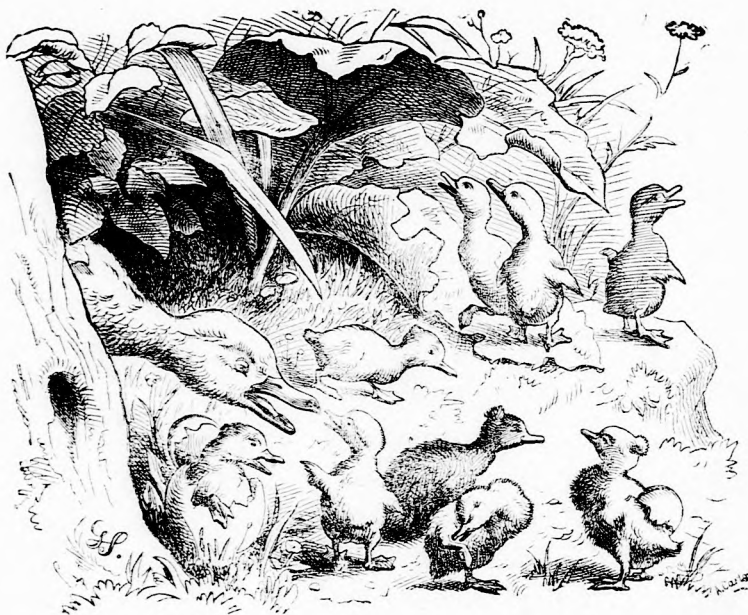
Eleségünk azonban mindinkább fogyott, vízünk pedig már alig volt. Egy pár üveg borunk volt még s nekem ebből bőven nyújtottak jó barátim, ők maguk pedig alig ittak valamit. Egyik nap mult a másik után s helyzetünk nem változott, a tenger csöndes, az ég tiszta volt, — de hajó nem közeledett s nem nyílt remény a menekülésre.

(Folytatása következik.)

MESE A RUT KACSAFIRÓL.

RDŐ, liget virult, szökdécselt a szöcske,
 Eszterágon vigan fecsegett a föske.
 Kicsi patakocska, kavicsos medrében,
 Nagy kastély tövében folydogált el szépen.
 S bokor alól nézve haboknak folyását:
 Kacsa költögette gömbölyü tojását.

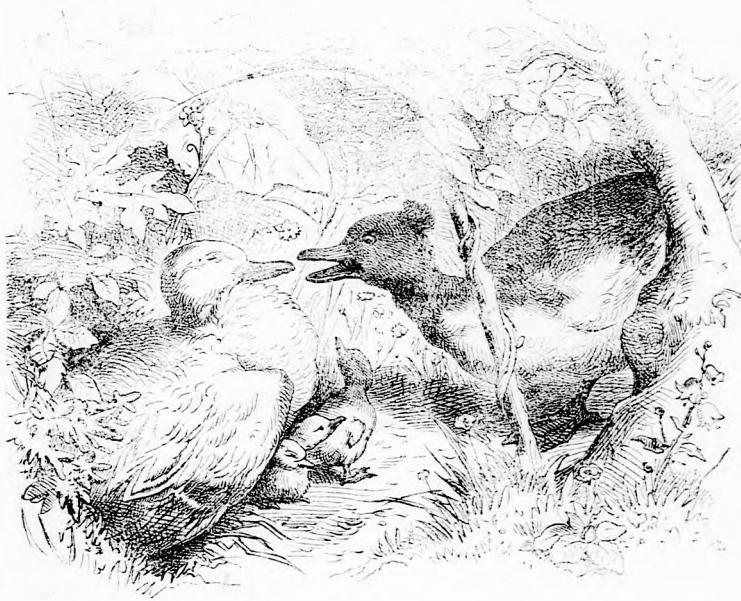

Egy napon a fészek, hogy-hogy nem, megmozdult,
 És belőle szájas kis sereg kifordult.
 Kvá, kvá! szólt az egyik; kvi, kvi, meg a másik —
 Aranyárga, pihés kacsa mind kimászik.
 Egyik farán még a tojás héjja ott van,
 Amaz ott meg félig benne van a tokban.
 Ki tánczol, ki ugrál, ki szökel a parton —
 No csak azt kívánom, jó sokáig tartson.
 Ki lábát vakarja, ki szalad előre
 A patak vizére, himes legelőre.

„Ki, csak ki a zöldbe!“ — anyjok így biztatja,
 „Jó a zöld a szemnek!“ S fut apraja-nagyja.
 Kitől a hogy telik: biczegve, röpdösve
 Kvárogva, sivitva futnak el a zöldbe.

*

Mind kikeltek csinján, csupán egy tojáská :
 Nem tudni az okát, nem nyilt — be volt zárva.
 Ez okból az öreg újból leült rája
 S költött-költögetett egyedül magába’.

Most a szomszédasszony jött látogatóba ;
 A bezárt tojás is csakhamar jött szóba.
 „Ugyan komámasszony, azt az egyet hagyja,
 Csak szálljon le róla, nem lesz foganatja.
 Jártam én is már így s képzelje csak, kérem —
 A tojásból — mérges pulyka jött elébem !
 Be sokat is sirtam s bántódtam fölöttem ! . . . .
 — A kacsa tojását tovább költögette.

Egyszerre csak krikk-krakk! — a tojás kipattan
 S abból csunya, zöldes teremés kipottyán.
 Megrémült az anyja: lódulj bori, köd ki!
 Az ily csoda nem kell! — hamar, hadd lököm ki!
 De menten csillapszik s magát imigy földi:
 „Ej no, hiszen vérem! Uszik mint a többi!”

(Folytatása következik.)

A „KADENCZIÁS KÉRDÉS” megfejtése ez:

Mint a gyorsfutóhoz a béna vagy csámpás:
 Naphoz úgy viszonylik ez a kicsi — *lámpá.*
 Nőknek kedves disze a meleg — *karmantyú.*
 Férfiaknak pedig a pengő — *sarkantyú.*
 Czinkét ágon látni bizony nagyon ritka.
 Hol legtöbbször látod az egy kis — *kalitka.*
 Nyet nyilván sokszor a póstára tevé.
 Könnyű kitalálni, ugy-e bizony — *levél.*
 Dohánytermelésről híres helység Debrő.
 De megterem azért ott a — *czirok seprő.*
 Az ember testében a két láb az alap.
 S a mi fejét földi sokszor — *pörge kalap.*)*
 A mit megemelni szoktál az a süveg
 S mit orrodra emelsz az — *színházi üveg.*

*) A „pörge” szó csak egynek jutott eszébe.
 F. b.

Magyarnak nadrágban feszül ki az izma,
 S jól illik lábára fényes — *magyar csizma.*
 Jertek no barátim: Pali, Pista, Ernő.
 Fiuk, meg nem ázunk! Kezemben — *esernyő.*
 No csak találgassad, nézegesd te tacsó,
 Hiszen ráismertél — *pipa dohányzacskó.*
 A ki észszel győzi, vlgázatos, okos:
 Annak a kezében minék ez a — *fokos?*

Helyesen megfejték:

Eizert Irma és Emma. — Ürmösi Jenő.*) —
 Fangh Antónia. — Antalfy Ilon. — Mariassy
 Gabriella. — Tormentál Eszti. — Siebel Gusztáv.
 — Goldhammer Gáspár. — Ifj. Kövér
 János. — Kovács Juczi. — Gönczy Ilona. —
 Csillagh Jani. — Tötössy Ilona. — Thomk:
 Irma. -- Michel Mariska.

*) Jenő öcsém. máskor bérmentesítse levelét
 F. b.

A VAK FIÚ.

(Képpel a 73. l.)

A KÁR az a kicsi madár
Mely a kalitkában ül
S mégis dalol, mégis szökel
És az életnek örül:

Bár szememen bús északa —
Én is oly madár vagyok,
Bár nem látok, ajakomon
Mégis fakadnak dalok.

Nem ittasúlt szemem soha —
Nem illette soha fény,
Ah de vannak jó szüleim
Hangjuknak örülök én.

A szavukat úgy ismerem,
Mint ti kedves arcukat.
Mellettem ha lélegzenek,
Megsejtem alakjukat.

Sohsem láttam atyám arcát,
De ha ráteszem kezem —
Homlokának sok redőjét
Azonnal megérezem.

S eltűnődöm: ah, ez élet
Nehéz lehet s mostoha,
Ha ily férfi halántékin
Barázdákat vonhata!

S ha atyám ölében ülök,
Ezt gondolom untalan:
Talán nem szeretne így, ha
Nem volnék világtalan.

Nem láttam édes anyámat
Mosolyogni még soha.
Ah, de érzem könnyűt —
Könny volt az ő mosolya.

Nem látom testvéreimet,
Barátimat sohasem.
De ha játszom: vakságomat
Elfelejtetik velem

Vak vagyok bár, a buvósdit
Mégis eljátszom velek:
S ha akadok néha rájok,
Örülnek a gyermekek.

Ismerős előttem arcuk,
Ha éri őket kezem.
A virágot ha színről nem —
Illatáról ismerem.

Olyan vagyok mint a madár
Mely a kalitkában ül,
S mégis dalol, mégis szökel
És az életnek örül.

AZ OROSZLÁN MINT —
ARSZLÁN.

(Képpel a 80. lapon.)

OROSZLÁNY a zsölyeszékben
Terpeszkedik urasan.
Kezében a Pesti Napló
Ölében kutyája van.

„Nos, mi ujság Budapesten
Jó barátom papagály?”
S fodrász- papagály a nyelvét
Megereszti s meg sem áll.

Beszél egyről, beszél másról,
Kotyog, csacsog, jól darál.
Ki nem fogy ő az ujságból,
Ha ki vele szóba áll.

Sütővassal, nagy fésűvel
Babráll a hős fűrtiben.
Perg a nyelve mint a rokka,
Jár a szája szüntelen.

Sodoritja, fodoritja
Arszlán uram üstökét.
S ez megrázva a sörényét
Igy szól: „jól van már, elég!”

A KIVÁNCSIÁK.

No, mit hozott a piacról
 Bábi a szakácsné?
 Ugyan mi van kosarában:
 Cukor avagy kávé?

Megmotezzák a kosarát
 Malvinka, Irénke.
 Nézik nagyon, vizsgálgatják.
 Rendének szerénte.

Jaj, nines abban sem kávészem,
 Cukor sincsen benne.
 Csak apró fa, gyújtó forgács —
 Ejnye, Bábi, ejnye!

A VAK FIU. (lásd 71. l.)

A „KIS LAP“ PÁLYÁZATA.

„Hogyan töltöm én a napot?“-féle kérdésre számos pályamű érkezett be: de miután köztök a megszabott három legjobbánál még több legjobb is van: többet közlünk a megállapított számnál. A sorszám szerint első helyen áll a következő:

I*)

(Mind az előadásban mutatkozó folyékonyagra, mind az ügyes leírásra nézve legjobbnak ítélem ezen első számú dolgozatot. F. b.)

KEDVES FORGÓ BÁCSI!

Édes apám az én és kisebb testvéreim részére járátja a „Kis Lap“-ot, a melyből mi már oly sok szépet tanultunk.

A 26. számban örömmel vettem tudomásul eme jutalomra való kitűzést: „Miképen töltöm én a napot?“ Ezen felhívásra én eképen válaszolok:

Reggel ha felébredek, összeszeszem kezeimet s hálát adok Istennek, hogy egészségben felvirasztott. Ezután „jó reggel“ kívánással üdvözlöm szüleimet és testvéreimet. Ekkor eszembe jut, milyen nagy áldás, milyen nagy boldogság az, ha valaki jó szülőkkel dicsekedhetik. — Ismerek ám én több oly szerencsétlen gyermeket és leányt, kiknek nincs sem atyjuk, sem édes anyjuk; ezek nem is kapnak ám szegények közvizsgakor, nagy ünnepek alkalmával, ugy mint én, új ruhát és más ajándékot. Nem is felejttem el én e parancsot soha: Tiszteljed atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj e földön.

Miután megtisztálkodtam, kimegyek az udvarra. Itt olyan jól esik szivnom a fris levegőt. Lássa bácsi, épen tegnap hallottam panaszkodni az embereket a miatt, hogy nagy szárazság van s vetni nem lehet. Ma virradóra azonban szép eső volt s az emberek örömmel is mon-

*) E közleményeket minden változtatás nélkül adom, és örülök is, hogy így adhatom, ami azt bizonyítja, hogy a kis pályázók már ügyesen forgatják a tollat.

F. b.

dogatták egymásnak, hála Istennek! most már lehet vigan szántani és vetni. Ennek a szép esőnek édes apám, édes anyám, szóval mindenki örült, csak én nem tudtam egészen tisztán örülni. Reá gondoltam ugyanis azon két szerencsétlen emberre, kik az éjt valami bűn miatt a városházánál töltötték a börtönben; ezek, gondolám magamban bizonyosan, nem kapnak esőt földjükre. De csakhamar eszembe jutott keresztpapának, az én jó tanítómnak többször említett mondása, mit az olvasókönyvemben is olvastam már, hogy Isten felhozza napját mind a jókra, mind a gonoszokra és esőt ad mind a hamisak, mind az igazak földjére. Ezen szavak egészen megvigasztaltak; mert ebből nyilván tudom, hogy isten nem olyan mint az ember, ő a bűnöst is kegyelmébe veszi; ellenben a bíró bácsi, meg a papám is a gonosz embereket elzáratják. Ezen gondolatok közben kedves anyám meghagyása folytán kieresztettem libáinkat az ólból és megéltettem őket. Majd, mivel még az új szolgáló nem állt helyre, elmentem a mérszárszékbe husért; innét megjöve, zöldségért a kertbe szaladtam s ezt megtisztítván, a levesbe tettem. Ekkor adá tudtul anyám a rám nézve azon kedvetlen hirt, hogy ma iskolába nem mehetek, mert szilvalekvárt főzünk. Neki álltunk tehát a szilvatisztitáshoz két nővérem s anyámmal együtt. Kedves anyám néha néha ránk szól, hogy miért nem sietünk jobban s mért eszünk meg olyan sokat. Ezt sajnáltuk, de mégis csak torkoskodtunk tovább is. A szilvatisztitás után én az asztalterítéshez fogtam s ezt végezve ivóvizért is mentem s mire onnét megjöttem, a leves az asztalon volt. Én imádkoztam s azzal elkezdtek az evést. Evés közben Ilka nővérem füllentett s ezért őt a papa megdorgálta. Evés után ismét hálát adva az elvett jókért, szüleim kezét megcsókolva, felkeltem az asztaltól. Az asztali készletek elszedése után édes anyámnak segitettem a kony-

hában :
lyett ez
órákor a
retett ta
előadást
figyelem
siettem
lekvár;
oldalána
időn oly
Ezután
kedves
használt
tyámma
nyire tu
czos gy
akarják
engedetl
esát esa
Fürgene
minden
man h
nyomás
ves any
rához s
Ezután
zett mu
körében
Ezzel né
galomra
Ma
egy kis
lekvárt,
bácsi va
dulnia,
magyaro
Maradta
Kedves
lettel

Itt
leírását.
dolgom
minden
4 éve

hában; ezt végezve, a szokott kötés helyett ezen sorok írásához kezdettem s két órákor a tanodába mentem, hol is szeretett tanulótársaim körében a délutáni előadást közkedvességű tanítónk ajkairól figyelemmel végig hallgatván, örömmel siettem haza. Ekkorára már elkészült a lekvár; volt is gondja kanálnak, vasfazék oldalának; mind háromunk arca rövid időn oly fekete lett, mint a füstfaragó. Ezután játszásra nyertem néhány percet kedves anyámtól, mely perczeket arra használtam fel, hogy kis Fürgencz kutyámmal mulattam kertescskémben. Menynyire tulatesz Fürgenczem sok makranczos gyermekben, kik az iskolában nem akarják megfogadni a szót; tulatesz sok engedetlen gyermekben, kik szüleik parancsát csak durczásan teljesítik. Az én kis Fürgenczem minden szómra hallgat s minden parancsomnak hűségesen és vidáman hódol. Kis Fürgenczem példája nyomán egész készséggel fogadtam kedves anyám azon felhívását, hogy a vacsorához szükséges ivóvizet hozzam meg. Ezután megterittem s a napi jól elvégzett munkám után szüleim és testvéreim körében oly édesen esett az estvelizés! Ezzel némi nyájas beszélgetés után nyugalomra hajtám le fejemet.

Majd elfeledtem megírni, hogy külön egy kis bögrében én magamnak is főztem lekvárt, melyből ha talán kedves Forgó bácsi valamikor hozzánk betalálna fordulnia, szívesen megtraktálnám egy kis magyarosan készített lekváros derelyével. Maradtam Bicskén, október 7-én 1871. Kedves Forgó bácsinak honleányi üdvözléssel

VÁRADY RÓZA, 10 éves.

II.

KEDVES FORGÓ BÁCSI!

Itt küldöm életem egy napjának leírását. Reggel a mint fölbredtem első dolgom volt Istenhez fohászkodni, hogy minden nagyobb bajtól megőrizött, mert 4 éve hogy megsántultam, két és fél

éve hogy fekszem; de azért bizom a jó Istenben, hogy megsegít s mielőbb lábra kerülök. Betegségemet felejteti s fájdalmamat enyhíti kedves szüleim jósága s szeretett jó mamám hű ápolása, ki velem foglalkozik. Minthogy az orvos a tanulást eltiltá. Délelőttömet töltöm költemények leírásával, mamámmal franczia s német nyelv-gyakorlással s kedélyes beszélgetéssel. A „Kis Lap“-ból olvasok miben legnagyobb kedvem telik. Szüleimmel ebédelek s a délutánt rajzolásal töltöm; példányaim igen szépek, miket kedves atyámtól kaptam; azután felolvas mamám Hoffmann munkáiból s alkonyatkor szép elbeszélésekkel mulattat; többi közt egy igen nyomorék embernek a történetét mondá el, ami engem igen meghatott, mert nyomorúsága mellett még sem volt boldogtalan; azután vacsorálunk s beszélgetünk; nekem gyengéségem miatt 8 órákor nyugalomra kell hajtani fejemet. Hálát adok a jó Istennek ki ilyen jó szülőkkel áldott meg s kérem adjon jó éjt s őrizzen meg minden bajtól benünket.

Isten önnel kedves Forgó bácsi.
Maradok tisztelője

ifj. PUCHLIN JÁNOS.

E művecskét a kis szerző édes anyja a következő sorokkal vezeti be:

A gyermekek czimjét használva, az anyától is elfogadja a tisztelt Forgó bácsi czimet? (Szívesen! F. b.) — Fiam december 11-dikén töltendi be a 11-dik életét. Hogy munkáját beküldjük, ami szomorú fekvő helyzetében elszoródást nyújt neki: kérjük egyúttal az ő neve alatt küldeni a „Kis Lapot“. (Megtörtént. F. b.) Ezen soraimmal bizonyítom, hogy maga fogalmazta. — A „Kis Lap“ oly kedves olvasmánya a gyermekeknek, hogy örömmel lesik a perczet midőn érkezik. Fogadja e részben is elismerését egy anyának, ki mindennek örvend, ami jótékonyan hat a gyermek lelki fejlődésére.

Tisztelettel,

Miskolcz, okt. 15. 1871.

PUCHLIN JÁNOSNÉ.

(A pályaművek közlését folytatjuk a jövő számban.)

OLCSÓ VÁSÁR. (lásd 77. l.)

„Van szép cipőm!”

„No, bujjunk bele!”

„Jaj, szűk a cipő!”

„Így tan jobban megy!”

néhány t
élt ő m
betegn
többé do

Épen
kaját és
szembe
házaló fi
egyéb
kivül egy
nyes topá

„No
már haz
csapunk
vásárt?

az idő h
esők fog
s nem

meztláb
nyárban
itt van
pár szé

épen nel
csak eg
az ára,

A t
fénylett
kapni il
megszól

„Ne
nem el
csak!”

„Ol

OLCSÓ VÁSÁR.

NISKA derék fiu volt ; Pesten dolgozott egy ház építésénél, és téglát hordott föl a magasba a kőmiveseknek s ezért aztán néhány tizest kapott naponként ; ebből élt ő maga és öreg anyja is, ki betegen feküdt otthon s nem tudott többé dolgozni.

Épen elvégezte Miska napi munkáját és haza felé indult, midőn szembe jött egy házaló fiu, kinél egyéb portékán kívül egy pár fényes topán is volt.

„No Miska, már haza? Nem csapunk egy kis vásárt? Őszre jár az idő hideg van, esők fognak jönni s nem járhat sz meztláb, mint nyárban. Nézd, itt van épen egy pár szép czipő, épen neked való ; csak egy forint az ára, vedd meg.“

A topán igazán szépnek látszott, fénylett s Miskának kedve volt olcsón kapni ilyen szép lábbelit. De mégis megszólalt elébb :

„Nem bánom, megveszem ; hanem elébb megpróbálok. Add ide csak !“

„Oh persze ! hogy összevissza

fogdosd ! Szépen kifényesítettem, nem engedem bemarkolászni. Vedd meg, — tied lesz. Egy forint nem is pénz !“

Miskának tetszett a dolog. Egy forintért kapni télire ily szép topánt, mely egy urfit is megilletett volna, bizony jó vásár. Elővette tehát erszényét és kiszámlálta a pénzt. Majdnem sajnálta odaadni a szép ezüsttizeseket. Eszébe jutott, hány nehéz követ kell neki a magasra fölhurczolni, míg ismét ennyi pénzt megszolgál, — de azon gondolat, hogy télire jó lábbelit szerezhet olcsón, győzött, kifizette a pénzt és örömujjongva vitte haza a topánt.

Alig várta, hogy fölpróbálja. Hozzá is fogott rögtön, de mindjárt látta, hogy talán bizony kissé szorosak ; „majd kitágul, gondolá s csak huzta, huzta, hogy szintén bele-

„Végre sikerült !“

kéült az arcza ; hanem a topán csak nem akart fölmenni a lábra ; körülánczolta Miska az egész udvart — de nem ment ; végre egy kétségbeesett erőfeszítést tett s a topán fenn volt, csak hogy egészen a lábszárán, mert a talpa mindjárt kiszaladt. Olyan vásári munka volt az, mely csak szemre van számítva, s az első hasz-

nálatnál tönkre megy. — Miska elszomorodott, hogy pénze is oda van és topánja még sincs; — de jövőre aztán tudta, hogy nem mindig azzal csinál az ember jó vásárt, ha valamit olcsón vesz, s hogy jól meg kell nézni és meg próbálni mindent, mielőtt pénzt adunk érte.

A KIS KERTÉSZ.

(Képpel a czimlapon.)

SOHA szorgalmasabb kertészt
Kedves Mariskámnál,
Egész napon nyes, vet, ültet,
És ugyanesak gyomlál.

De nem csupán a kertjének
Kertésze Mariska.
Szívébe is jó magot hint —
S a mi gyom, kiirtja.

A S A S.

ASAS a madarak királyának nevezetik és méltán, mert nem csak a legszebb madár minden ragadozók közt, de aránylag legerősebb is. Hanem aztán van ám jó étvágya is. Az öreg sasok alig győznek eledelt hordani a még alig pelyhedző kis sas-fiókoknak, ámbar ezek is már oly erős testalkattal bírnak, hogy napokig bírnak koplalni. Sok természettudós állítja, hogy a sas két-három hétig is megél eledel nélkül: hanem ily hosszú böjtre ritkán lehet szüksége, mert prédát mindig bőven talál az erdőben.

A sas oly erős, hogy könnyen elragad körmei közt egy-egy bárányt, kecskét sőt borjut is. Megtámadja még a szarvast is de itt sokszor pórul jár, mert a fenyegtetett állat védelmezi magát és agancsával gyakran keresztül döfi a ragadozó madarat. Hegyi lakosok beszélnek, hogy sokszor rokát és farkast is megtámad a sas, de ezekkel ritkán boldogul; többször

megesik, hogy a sas megragadja karmival a rokát és messze elszáll vele; mikor aztán földre száll, hogy megegye zsákmányát, a róka hirtelen neki ugrik leharapja a sas fejét s a helyett hogy őt ette volna meg a sas, ő eszi meg aztán a sast.

Hegyes, sziklás tájakon, hol sok sas fészkel, gyakran megesik, hogy gyermekeket is elragadnak: ha kis gyermekek felügyelet nélkül járnak künn a mezőkön egy-egy erősebb sas megtámadja és megöli, aztán elviszi fészkébe és ott darabokra szaggatja. Még 8—10 éves gyermekeket is megtámad s ha a gyermek nem bírja magát jól védelmezni, összeharapdálja és veszedelmesen megsebzti.

Régi időkben a rómaiaknál a sas a győzelem jelképe volt; a rómaiak, perzsák, aszírjaiak szétterjesztett szárnyu sast hordtak hadijel gyanánt. Most is még sok ország czimerében található.

A „*hogy töltöm én a napot?*“-féle pályázatra küldöttek még be megemlítésre méltó dolgozatokat:

Gazdag Jolánta — Kalmár Lenke. — Péch Béla. — Bozsó Imre. — Bárczay Sarolta. Hatfaludy Róza. — Steigenberger Johanna. — Szőke Ilona. — Medgyesi Gizella. —

A *rejtélyes írás* és a *gólyairás* helyes megfejtéseit beküldék még:

Gazdag Jolánta. — Pécs Béla. — Michel Mariska. — Hatfaludy Róza. — Beck Apollonia (urhölgy*) — Steigenberger Johanna. —

A „*rejtélyes írást*“ magában megfejték még:

Kalmár Lenke. — Csinos Julia. — Kerdár Alajos. — Czékus Angyalka.

A „*gólyairást*“ magában megfejték még:

Bárczay Sarolta. — Kerekes Paulina. — Hidegkuthy Emma. — Várady Pistika. — Olay Gábor.

*) Így van írva. Ki hallotta valaha, hogy egy 12 éves leányka saját magát urhölgynek czimezze, mikor legfőlebb is csak urhölgyecske lehetne. De nyilván csak tréfált Pólíka; tréfából tenni ilyet szabad. F. b.

OL
enn
föld
bev
tavaszt és
vetést, m
jának élet
forróságot
esett s a
naponként

Egy
mezőn és
melyen it
kozott. K
gasban lá
dalmát s

„Szeg
Ammit fá
mind elsz
rajta.“

„Igen,
csepp vag
birsz meg

„Az
tehetek, d
és remény
már haszn
az esőcsepp
ből egyene

„Ah!
végre még
szólt öröm

A má
elsőt indu

„ha te mé
öröme szeg
ráhullott a

AZ OROSZLÁN MINT ARSZLÁN. (lásd 71. l.)

FORGÓ BÁCSI PÓSTÁJA.

Kovács Margit és Ödön, lelkesülve a minap közlött eredeti gyermekrajzokon, igen sikerült kísérleteket küldöttek be. Különösen a Margité oly jó, hogy ki fogom adni; mert nem másolat, hanem eredeti. Az Ödöné is dicséretet érdemel. — *Veress* Jóska ügyes kis papir-csolnakot küldött be. — *Eibel* Rudolf derekasan másolta néhány rajzát a „Kis Lapnak.” — *Steigenberger* Johanna is tehetségről mutató rajzokkal örvendtetett meg. Az ablakon nem szabad átrajzolni! — *Pécs* Béla saját versét küldé be, vagy csak úgy hallotta? Mert jók ám! — *Véninger* Marcsa titkos irását kitaláltam. „Ez a világ” című népdal az, ugy-e Marcsa? —

Kiadatott és nyomtatott a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói részv.-társ. intézetében, Pest József tér 6. sz.

Felelős szerkesztő: Forgó bácsi. — Ára negyedévre 1 frt.

Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon.